

det for paafaldende, om jeg uden denne Slutningsparagraf ikke søger hans Majestæts Sancton paa Loven. Efterat jeg har sagt dette, er det mig forsaavidt ligegyldigt, enten Paragraffen staaer der eller ikke; jeg vil kun ikke, at man i den Henseende skal være Tvivl om min Stilling. Jeg tager ikke Loven, som paalægger Embedsmændene Byrde, uden at jeg veed, hvilke Gager man vil tillægge dem.

Winther: Jeg vil kun bemærke haade i Anledning af den ærede Formands Henvendelse til mig og i Anledning af den ærede Ordførers Ytringer, at jeg aldeles ikke har beeholdt denne for nogen Inconsequents; det kunde aldrig falde mig ind. Jeg har kun gjort opmærksom paa, hvad det var, der især vakte min Opmærksomhed for denne Sag, saaledes som det ogsaa vil findes i Rigsdags-tidenden, naar det engang kommer frem der, men jeg har ingenlunde villet vakte mig ind paa den ærede Ordfører eller meddele, hvad der var passeret i Udvalget; jeg veed idemindste ikke, at jeg har givet mig af med at referere, hvad der er passeret. Det er imidlertid ikke saa underligt, at jeg er bleven opmærksom paa et Forslag, naar den ærede Ordfører, en Mand, paa hvem jeg sætter saa stor Pris, giver sin Stemme dertil og anbefaler det i et Udvalg. Jeg seer sandelig ikke, at der kan ligge nogen Indiscretion der. Saltfald har det ikke været min Mening, at bestynde den ærede Ordfører for nogen Inconsequents i dette Spørgsmaal.

Formanden: Jeg skulde bemærke, at der ikke er Tale om nogen Bestyndning for Inconsequents, men der er Tale om, at det ærede Medlem paaberører sig Udtalelser, der ere faldne i Udvalget fra et af Udvalgets Medlemmers Side.

Winther: Turde jeg gjøre en Bemærkning til den ærede Formand. Maastee den ærede Formand ikke har hørt, at den ærede Ordfører for sagde, — det vil han vist ogsaa vedkjende sig, — at jeg skulde have bestyndt ham for Inconsequents, men det er det jeg aldrig har villet.

Formanden: Det, der nærmest er Spørgsmaal om, er, at et Medlem her i Salen paaberører sig Udtalelser af andre Medlemmer i et Udvalg.

Winther: Sovrigt skal jeg bemærke, at det er gaaet mig som den ærede Ordfører, idet jeg nemlig er kommen til en rigtigere og klarere Anskuelse af dette Spørgsmaal i det Hele, jo længere vi ere skredne frem. Jeg seer klart, at det er for Statens Penge, at denne Livrente eller Selvpensionering erhverves, og det kan derfor paa ingen Maade falde mig ind at stemme for at vyretholde de Bestemmelser, som desangaaende staae i Loven.

Ordføreren: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en Bemærkning til, hvad den ærede Finantsminister for anførte. Jeg troer, at den ærede Minister saaledes, som han udviklede sin Tanke, førte os ind paa en Vej, ad hvilken det vilde være meget vanskeligt at finde ud af, hvad han meente. Den ærede Finantsminister sagde, at dersom en Præst har et Embede paa 1,600 Rb., og der paahviler dette at udrede en Pension af 400 Rb., vil han kun komme til at være Procenten af 1,200 Rb., hvilken Opfattelse det forresten forekom mig, at den ærede Finantsminister i sin senere Udvikling af Sagen frasaldt. Saltfald skal jeg bemærke, at da det kun er en temporair Byrde, bliver det urigtigt, at denne Mand kun skal udrede Procenten af de 1,200 Rb.; thi om eet eller to Aar har han maastee 1,600 Rb., og da bør han udrede Procenten af de 1,600 Rb. Enten man altsaa seer hen til den ene eller til den anden Side, forekommer det mig, at Udvalgets Forslag er praktisk, idet Vedkommende nemlig derefter, saalænge han har 1,200 Rb., udreder Procenten deraf, men naar han faaer 1,600 Rb., udreder Procenten af dette Beløb; dette har været Meningen. Jeg har forstaaet flere af den ærede Finantsministers Ytringer saaledes, at den Paagældende skulde udrede Procenten af de 1,600 Rb., men det synes mig, at disse Tvivlsmaal ordnes ved Udvalgets Forslag, medens jeg ikke kan see, at der er nogen Ulempe ved det.